

HỒ THỨ HAI MƯỜI HAI

SÁT QUAN ẦU LẠI BẠT PHỤNG MAO

Chủ sòng mở bát ba lần, bên " Tài " đều thắng cả.

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

-Trong mười sòng bạc có đến chín sòng gian lận. Phụng Thiên Nam đã là tay hoành hành bất pháp mà mở sòng bạc tất nhiên giở trò quỷ quái. Ta phải điều tra cho tề đoan, đại náo một phen mới được.

Chàng liền chú ý nhìn bát xúc xắc, lại lắng tai nghe thanh âm xem trong con xúc xắc có đồ chì không. Chàng nghe một lúc không thấy gì khác lạ.

Nguyên chàng đã luyện qua thuật nghe tiếng gió, nhĩ lực rất tinh vi. Dù là trong bóng tối có ám khí tập kích cũng nghe thanh âm để biết phương vị cùng ám khí loại gì ? Thủ kinh thế nào ? Tỷ như Triệu Bán Sơn là một tay đại hành gia, hôm ấy ở Thương Gia bảo nghe ám khí tứ phía bắn tới liền đoán được đối phương là đệ tử của Bất Nghi đại sư ở chùa Thiếu Lâm. Thuật nghe ám khí tinh vi đến thế là cùng.

Nhĩ lực của Hồ Phỉ tuy còn kém Triệu Bán Sơn nhưng nghe một lúc lâu cũng nhận được ba con xúc xắc hướng lên trên mặt nào, điểm số cộng được bao nhiêu.

Nên biết con xúc xắc có sáu mặt, điểm số mỗi mặt đều khác nhau. Mặt nhất điểm hướng lên thì mặt lục ở phía dưới đối lại. Lúc ba con xúc xắc nằm xuống thanh âm có khác nhau một ly nhưng người nội lực tinh thâm nghe ám khí đều có thể phân biệt được một cách rõ ràng.

Hồ Phỉ để chủ sòng mở bát thêm mấy lần, chàng nghe không làm nữa, liền cười hỏi :

-Nhà cái có hạn định đặt cửa bao nhiêu không ?

Chủ sòng lớn tiếng đáp :

-Khắp tỉnh Quảng Đông đều biết đồ trường của Nam Bá Thiên tha hồ đặt cửa bất chấp bao nhiêu cũng ăn hết. Nếu không thế thì còn gọi là Anh Hùng Hội Quán sao được ?

Hồ Phỉ mỉm cười chìa ngón tay cái lên nói xỏ :

-Phải rồi ! Nếu còn hạn định chẳng hoá ra là Cầu Hùng Hội Quán ư ?

Chàng nghe tiếng xúc xắc hạ xuống thành mười hai điểm liền quay lại hỏi :

-Xà Bì Trương ! Đặt một ngàn lạng xuống bên " Tài " .

Chủ sòng hòa mình ở đồ trường mấy chục năm cũng phải mở bát mới biết Tài hay Xiu. Hắn thấy chàng đặt cuộc một ngàn lạng thì không khỏi sửng sốt. Hắn mở

bát đĩa ra thấy cả ba con xúc xắc đều hướng mặt " Tứ " lên, bất giác sắc mặt lợt lạt, đành phải giao một ngàn lạng.

Tiếp theo hắn lắc hộp xúc xắc thanh âm lẫn lộn. Hồ Phỉ nghe không rõ, ngồi yên không đặt cược. Lúc mở bát thành tám điểm.

Tiếng bạc sau Hồ Phỉ đặt hai ngàn lạng bên " Xiu ". Mở bát ra quả nhiên sáu điểm. Xiu ăn.

Hồ Phỉ tiếp tục đánh năm, sáu tiếng và đã được giam một vạn một ngàn lạng.

Nhà cái hai tay ướt đầm mồ hôi cầm hộp xúc xắc lắc thật mạnh.

Hồ Phỉ nghe rõ tiếng bạc này mười bốn điểm liền hô :

-Xà Bì Trương ! Đặt hai vạn lạng xuống bên " Tài " .

Hai tên võ sư khuân những gói bạc trên cánh cửa đặt xuống bàn.

Nhà cái bẻ một góc bát lên coi thấy ba con xúc xắc cộng mười bốn điểm. Chân tay hắn rất linh lợi. Hắn thò ngón tay út vào bên hộp sẽ đẩy một cái cho con Lục điểm lật ngược lại thành Nhất điểm. Thế là mười bốn điểm biến thành chín điểm. Bạc đang Tài mà hóa Xiu.

Thủ pháp này nếu không luyện mấy chục năm không thể thành tựu được. So với học võ công chẳng kém gì một tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại.

Nhà cái thấy Hồ Phỉ không hay biết đã chắc mẫn ăn bàn này rồi. Hắn nhơn nhơn đắc ý hô :

-Đại gia nhất định đặt bấy nhiêu chứ ?

Hồ Phỉ đẩy đồng bạc giữa bàn đáp :

-Hai vạn lạng đây. Nếu Xiu thì nhà cái thu hết đi.

Nhà cái hô :

-n tiếng bạc lớn quá !

Hắn mở bát ra, bất giác miệng há hốc không ngậm lại được vì ba con xúc xắc cộng thành mười hai điểm.

Các đồ khách dừng tay không đánh từ lâu rồi. Ai ngó thấy mấy chục gói bạc trên bàn cũng phải kinh tâm động phách. Họ thấy mở bạc thành " Tài " đều bật tiếng la hoảng :

-úi chà !

Tiếng là vừa đây vẻ kinh dị lại có ý hoan hô.

Nên biết bọn chúng đều là tay ham mê cờ bạc mà suốt đời chưa từng gặp qua canh bạc lớn thế này.

Hồ Phỉ cười ha hả, đứng một chân trên ghế hô :

-Hai vạn lạng bạc trắng ngần ! Mau giam vào đi !

Nguyên lúc nhà cái tác tệt, thủ pháp mau lẹ nhưng che mắt Hồ Phỉ thế nào được. Chàng không hiểu nhà cái giở trò gì song cũng đoán chắc ba con xúc xắc bị hấn lật đi rồi.

Nguyên ba con xúc xắc này, một con Lục, một con Ngũ và một con Tam cộng là mười bốn điểm. Nhà cái định lật con Lục thành Nhất không ngờ đàn lực của hấn lại đụng cả ba con biến thành Tứ điểm, Lục điểm và Lương điểm. Cộng thành mười hai điểm, vẫn là " Tài ".

Nhà cái mặt xám như tro tàn, đập tay xuống bàn quát hỏi :

-Xà Bì Trương ! Cha này lai lịch thế nào mà đến quấy rối đồ trường của Phụng lão gia ?

Xà Bì Trương giơ mặt đưa ma ra đáp :

-Tại hạ cũng không biết.

Hồ Phỉ giục :

-Giám tiền đi ! Giám tiền đi ! Lẹ lên ! Giám đủ hai vạn lượng bạc. Lão gia được bấy nhiêu là đủ rồi, thôi không đánh nữa.

Nhà cái lại vỗ bàn đánh binh một tiếng quát mắng :

-Gã kia ! Người làm trò quỷ gì mà lão gia không biết ư ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Hay lắm ! Người thích vỗ bàn cũng được.

Chàng vung tay đập xuống góc bàn. Lập tức góc bàn gãy rời.

Chàng lại giơ tay trái đập vào góc khác cũng gãy ngay rớt xuống.

Mọi người thấy võ công chàng đều kinh hãi. Khi nào chủ sòng còn dám ngang ngược ?

Đột nhiên hấn phóng cước toan đá đổ bàn để nhân lúc nhốn nháo chạy đi.

Mấy tên hồ lý và đồ khách reo lên như tiếng sấm :

-Cướp bạc anh em ơi !

Hồ Phỉ vươn tay mặt ra chụp lấy chủ sòng xách ngược lên đập đầu hấn xuống mặt bàn.

Luồng lực đạo nặng quá, mặt bàn thủng ra một lỗ đầu hấn chui xuống dưới. Từ vai đến chân chìa lên mặt bàn. Chân tay hấn rầy rụa loạn lên coi rất tức cười.

Các đồ khách bật tiếng la hoảng, tới tấp lùi lại.

Đột nhiên một thanh niên lỏi hai chục tuổi từ cửa lớn tiến vào.

Thanh niên này mình mặc áo trường bào bằng lụa màu lam, tay phe phẩy cây quạt giấy. miệng gã hô :

-Có vị hảo hán hữu giá lâm mà tiểu đệ chưa kịp nghênh tiếp. Xin miễn trách cho.

Hồ Phỉ thấy người này chân bước nhẹ nhàng, vẻ mặt anh tuấn, tỏ ra võ công không phải tầm thường, bất giác chàng hơi sửng sốt.

Thiếu niên gấp quạt lại nhìn Hồ Phỉ chớp tay xá dài hỏi :

-Xin hỏi quý tính đạo danh tôi huynh là gì ?

Hồ Phỉ thấy gã cử chỉ lễ độ, cũng vái chào đáp :

-Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo tôn tính các hạ.

Thiếu niên nói :

-Tiểu đệ họ Phụng.

Hồ Phỉ dựng cặp lông mày lên cười khanh khách nói :

-Nếu vậy thì họ tên của tại hạ không khỏi có điều thất kính. Tại hạ họ Bạt tên gọi phụng Mao. Lão huynh cùng Phụng Thiên Nam là thế nào ?

Thiếu niên đáp :

-Đó là gia phụ. Gia phụ nghe nói tôn giá quang lâm đáng lẽ thân hành đến đây đón tiếp, không ngờ đang có việc gấp nên sai tiểu đệ đến mời tôn giá dõng gót ngọc tới xá hạ uống chung rượu nhạt.

Gã quay lại ngó hai tên võ sư hộ việc ở Anh Hùng Đường Phố quát hỏi :

-Nhất định là các người vô lễ gây sự khiến lão nhân gia bực mình. Sao còn chưa tạ tội ?

Hai tên võ sư hộ vệ vâng dạ luôn miệng rồi khom lưng thỉnh an nói :

-Bọn tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn.

Hồ Phỉ cười lạt nghĩ bụng :

-Ta thử coi bọn chúng dỡ trò quỷ gì ?

Chủ sòng đầu vẫn bị cấm vào mặt bàn, hai chân rầy loạn lên, miệng la ôi ôi.

Gã thiếu niên nắm lấy lưng hấn nhẹ nhàng nhắc bổng lên rồi đặt ngược xuống. Cổ hấn vẫn đeo mặt bàn, thành ra cái bàn chổng ngược chân lên trời, coi chẳng khác người bị đeo gông.

Chủ sòng hai tay nâng đỡ mặt bàn coi rất hoạt kê và rất thảm bại.

Hấn hìn thiếu niên nói :

-Đại gia ! Đại gia đến vừa may. Hấn.... hấn...

Hấn đưa mắt nhìn Hồ Phỉ rồi không dám nói nữa.

Hồ Phỉ hỏi :

-Người không dám đánh nữa gì ? Thế cũng được. Vậy giam tiền cho ta đi. Chẳng lẽ Anh Hùng Hội Quán định cai xóa ?

Thiếu niên mắng chủ sòng :

-Bạt gia được bao nhiêu tiền mau lấy ra trả đi, còn áp úng gì nữa ?

Gã nói rồi cầm hai góc bàn kéo mạnh ra. Rắc một tiếng ! Mặt bàn bị tách làm hai mảnh.

Công phu này rất ngoạn mục và mau lẹ khiến mọi người trong đổ trường đều cất tiếng hoan hô.

Chủ sòng bây giờ được thiếu chủ đỡ đòn, mặt lớn lên một ít, ngó Hồ Phỉ bằng cặp mắt hần học nói :

-Cha này là xuất lão thiên ?

Thiếu niên lớn tiếng quát :

-Nói bậy ! Người ta là đấng anh hùng hảo hán, sao lại bảo là " xuất lão thiên " ? Nếu ở đây không đủ tiền thì sai người lại tiệm cầm đồ mà lấy.

Hồ Phỉ không hiểu ba chữ " xuất lão thiên " nghĩa là gì nhưng cũng đoán ra hần bảo mình là phường bịp bợm. Chàng lẩm bẩm :

-Gã thiếu niên này võ công vào hạng khá mà hành động cũng có điều khoát đạt, ta chẳng thể lơi là được.

Lại nghe thiếu niên nói :

-Tiền bạc của Bạt gia quyết chẳng dám thiếu nửa đồng. Bọn tiểu nhân quê mùa này mắt nhỏ như hai hạt đậu, trước nay chưa nhìn thấy chân hảo hán, đại anh hùng bao giờ. Bạt gia bất tất chấp nhận với chúng. Bây giờ xin mời Bạt gia qua tề xá chơi được chăng ?

Gã biết rõ ba chữ " Bạt Phụng Mao " quyết chẳng phải tên thật của chàng và chàng có ý gây chuyện thị phi với Phụng gia nhưng gã vẫn một điều Bạt gia, hai điều Bạt gia, tuyệt không lộ vẻ gì khó chịu.

Hồ Phỉ nói :

-ở đây các vị rất nhiều phụng hoàng, tại hạ chưa hiểu tôn hiệu là gì ?

Thiếu niên nghe giọng hỏi của Hồ Phỉ có ý châm chọc liền đáp :

-Không dám ! Không dám ! Tiểu đệ tên gọi Nhất Minh.

Hồ Phỉ nói :

-Tại hạ đánh bạc đang thích muốn lại đây chơi một lúc nữa. Chi bằng mời lệnh tôn đến đây hội diện.

Chủ sòng nghe chàng nói muốn đánh bạc nữa, sợ tái mặt vội lên tiếng :

-Không... không...

Phụng Nhất Minh sa sầm nét mặt quát :

-Chúng ta đang nói chuyện, sao người được chỗ miệng vào ?

Gã quay lại nhìn Hồ Phỉ cười nói :

-Gia phụ đối với bạn bè trước nay chưa dám thất lễ với ai, được tin Bạt gia quang lâm Phật Sơn trong lòng mừng rỡ khôn xiết, hận mình chẳng được lập tức cùng nhau tương kiến vì đúng bữa nay có hai vị Ngự tiền thị vệ ở trong kinh ra. Gia phụ phải ở nhà bồi tiếp chẳng thể phân thân đến nghinh đón Bạt gia, mong Bạt gia miễn thứ cho.

Hồ Phỉ cười lạt đáp :

-Ngự tiền thị vệ là các quan lớn. Nhất Minh huynh ! Tiểu đệ ở ngoài giang hồ có cái ngoại hiệu, chắc huynh đài đã biết rồi.

Phụng Nhất Minh đang nghi ngờ tự hỏi :

-Không hiểu tên thật thằng cha này là gì ?

Gã vôi nói :

-Tiểu đệ là kẻ cô lậu quả văn, xin Bạt gia cho biết.

Hồ Phỉ đang háng một tiếng rồi đáp :

-Lạ ở chỗ Nhất Minh huynh cũng là người võ lâm mà sao cái tên Sát Quan ửu Lại Bạt Phụng Mao lừng lẫy trên chốn giang hồ cũng không biết ?

Phụng Nhất Minh sửng sốt nói :

-Bạt gia nói giỡn rồi.

Hồ Phỉ đột nhiên vươn tay trái chụp lấy vạt áo gã quát hỏi :

-Hừ hừ ! Tên này lớn mật thật ! Sao người dám ăn vụng miếng thịt phụng hoàng của ta nuốt vào bụng ?

Phụng Nhất Minh không thể nhẫn nại được nữa. tay phải gã đánh rứ một chưởng, tay trái ra chiêu cầm nã định chụp lấy cổ tay Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ xoay tay một cái nhanh như điện chớp khiến đối phương không kịp đề phòng.

Bốp một tiếng. Phụng Nhất Minh bị đánh một cái bạt tai vào má bên trái. Tay mặt chàng chụp trước ngực gã, miệng quát :

-Trả lại miếng thịt phụng hoàng cho ta.

Phụng Nhất Minh cũng là tay gia học uyên thâm, võ công không đến nỗi hèn kém mà cảm thấy cổ tay mình tựa hồ bị kim sắt riết chặt, gân cốt cơ hồ gãy nát. Gã vôi phóng cước nhằm đá vào bụng dưới Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ giơ chân lên. Chân chàng ở trên không đáp trúng vào mu bàn chân Phụng Nhất Minh.

Bàn chân Phụng Nhất Minh khác nào bị thiết trụ đánh cho một đòn. Gã không nhịn được rú lên một tiếng.

Hồ Phỉ xoay tay trái đánh một chưởng lại trúng vào má bên phải Phụng Nhất Minh. Thế là cả hai má gã vừa đỏ vừa sưng như gan heo.

Hồ Phỉ lớn tiếng hô :

-Các vị hảo bằng hữu hãy nghe đây. Tại hạ đường xa ngàn dặm từ phương Bắc đến Trấn Phật Sơn mua cho cho Chung A Tứ lão huynh một miếng thịt phụng hoàng mà bị gã này ăn vụng mất. Các vị bảo có nên đánh hay không ?

Mọi người tron đổ trường ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai dám nói gì nhưng trong lòng đều biết chàng đến trả thù và thân can cho Chung Tiểu Tamn bị chết oan.

Phụng Nhất Minh bị Hồ Phỉ dẫm lên chân, chịt cổ tay, toàn thân không cử động được.

Bỗng thấy một lão già từ trong đám ông đi ra, tay cầm một cái tẩu hút thuốc bào ngắn. Chính là đại chưởng quỹ ở Anh Hùng Đường Phố.

Lão bị Hồ Phỉ uy hiếp lấy chín ngàn lạng khi nào chịu bỏ qua ? Bây giờ lão thấy tiểu chủ nhân bị bắt liền tiến ra tươi cười nói :

-Hảo hán gia. Đây là người con duy nhất của Phụng lão gia. Phụng lão gia coi y quý hơn cả tính mạng mình. Hảo hán gia cần dùng tiền bạc thế nào xin cứ cho hay và xin tha tiểu chủ nhân của bọn tại hạ ra.

Hồ Phỉ bảo :

-Ai bảo gã ăn thịt phụng hoàng của ta ? Hễ là con cứng của Phụng lão gia thì muốn ăn cắp cái gì cũng được hay sao ?

Đại chưởng quỹ cười nói :

-Hảo hán gia khéo nói giỡn. Trong thiên hạ làm gì có người bán thịt phụng hoàng ? Dù có đi chẳng nữa thì tiểu chủ nhân của bọn tại hạ cũng không ăn vụng.

Hồ Phỉ lại quát :

-Thịt phụng hoàng bổ lắm. Thực là món ăn quý vô giá. Hễ nuốt vào bụng là nét mặt hồng hào béo mập lên ngay. Các vị hãy coi đó, có phải mặt gã vừa đỏ vừa mập hơn bao giờ hết. Vậy mà còn cãi là không ăn vụng thịt phụng hoàng của ta.

Đại chưởng quỹ vẫn cười đáp :

-Đó là hảo hán gia hạ thủ, đánh sưng cả lên, chẳng có liên gì đến thịt phụng hoàng.

Hồ Phỉ hỏi :

-Các vị thử bình nghị coi có phải tên tiểu tử này đã ăn vụng thịt phụng hoàng của tại hạ không ?

Trong đó trường nửa số người là thủ hạ của Phụng Thiên Nam còn một nửa nếu chẳng phải bọn lưu manh thì cũng là hạng phá gia chi tử. Ai nấy đều sợ uy thế Phụng Thiên Nam nên nghe Hồ Phỉ hỏi vậy đều mồm năm miệng mười đáp :

-Bọn tại hạ có thấy thịt phụng hoàng của hảo hán gia đâu ?

-Phụng thiếu gia quyết không ăn vụng thứ đó.

-Ở phủ Phụng lão gia còn thiếu thứ gì mà phải ăn vụng ăn cắp ?

-Nói giỡn là hảo hán nói giỡn.

-Hảo hán tha ngay y ra để khỏi xảy chuyện tà đình.

Hồ Phỉ đáp :

-Được rồi ! Các vị bảo gã không ăn vụng chẳng lẽ ta cãi được ư ? Bây giờ chúng ta đưa nhau đến Bắc Đệ miếu để ngài phán xét.

Mọi người sửng sốt. Họ nghĩ ngay đến vụ Chung Tứ Tẩu mổ bụng con ở miếu Bắc Đế.

Đại chưởng quỹ ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng : một khi đã đến Bắc Đế miếu thì câu chuyện khó mà vẫn hồi được.

Hắn không ngớt khom lưng xá dài nói :

-Hảo hán dạy thế là phải. Bọn tại hạ đều làm rồi. Thiếu chủ nhân đúng là đã ăn vụng thịt phụng hoàng của hảo hán gia. Hảo hán gia đòi bồi thường thế nào xin hoàn lại đúng như vậy là xong.

Hồ Phỉ cười lạt :

-Ờng bạn nói coi dễ dàng quá. Bao nhiêu người ở đây đều bắt phục mà không tới Bắc Đế miếu làm cho mình bạch thì ta còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa ?

Dứt lời chàng cấp nách Phụng Nhất Minh rảo bước ra khỏi đồ trường, bỏ cả tiền bạc lại không lấy nữa. Chàng hỏi thăm đường lối khách bộ hành đi thẳng về phía miếu Bắc Đế.

Bắc Đế miếu cách kiến trúc rất hùng vĩ với toàn thân tử thật rộng. Qua cổng tới một cái ao lớn. Trong ao toàn là rùa đá rắn đá.

Hồ Phỉ kéo Phụng Nhất Minh vào lục điện nghĩ tới vụ Chung Tứ Tẩu phải mổ bụng con để phân oan. Bầu máu nóng trong ngực trời lên, chàng đẩy Phụng Nhất Minh té xuống rồi ngừng đầu nhìn tượng thần Bắc Đế đồng dục hô :

-Bắc Đế gia ! Xin ngài hiển linh thân oan cho tiểu dân trả mối oán hờn. Tên giặc này ăn vụng thịt phụng hoàng của tiểu dân mà mọi người bảo gã không ăn...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên thấy sau lưng nổi tiếng gió, biết là gần đó có người tập kích hai bên.

Chàng cúi đầu xuống co mình lại. Hai người kia đánh vào quăng không.

Hai tay phân ra đẩy sau lưng hai người đánh " cốp " một tiếng. Hai người đụng mặt vào nhau lập tức ngã đi.

Lại nghe một người tức giận gầm lên nhảy xổ vào.

Hồ Phỉ thấy tiếng bước chân trầm trọng bụng bảo dạ :

-Người này bản lĩnh không phải tầm thường.

Chàng nghiêng mình né tránh.

Bỗng thấy đao quang lấp lánh. Một đại hán lớn như con trâu mộng đã lướt qua bên mình. Thanh đao chém tới Phụng Nhất Minh.

Những người này võ công cao cường. Trong lúc nguy cấp đưa cánh tay trệch đi một chút. Nhát đao chém xuống viên gạch xanh. Mảnh gạch bay tứ tung.

Hồ Phỉ la lên :

-Tuyệt diệu !

Chàng đưa chân trái đề lên khuỷu tay đối phương.

Đại hán rú lên một tiếng., buông tay bỏ đao ra.

Hồ Phỉ móc chân phải một cái. Thanh đơn đao bay lên. Tiện tay chàng đón lấy rồi cười nói :

-Tại hạ đang bức vì chuyện không có đao mổ bụng gã này mà các hạ lại đem đến cho. Xin cảm ơn các hạ.

Đại hán tức giận đến cực điểm, hết sức rầy rụa.

Hồ Phỉ nhắc chân lên một chút. Đại hán liền xoay mình nhảy vọt lên được ngay, đủ biết cường lực của hấn ơn người.

Hấn đẩy chân phải một cái. Mồi đầu ngón tay như móc câu chụp xuống Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ xoay mình một cái đã quanh ra phía sau đối phương. Tay trái chàng đẩy mạnh vào vai hấn, miệng quát :

-Lên trời đi !

Phát đẩy này mười phần có đến tám là mượn đà nhảy lên của đại hán.

Đại hán không tự chủ được bay thẳng lên không.

Những người bàng quan bật tiếng là hoảng tưởng chừng người hấn sẽ xuyên thủng óc miếu ra ngoài.

Đại hán vội đưa hai tay ôm lấy cây hoành ở giữa đại điện.

Dù hấn không bị đụng té đầu nhưng cứ phải đeo ton ten trên không ngó xuống cách mặt đất mấy trượng.

Đại hán không luyện môn khinh công, thân thể lại trầm trọng. Tuy công lực ngoại gia vào hạng khá mà không dám nhảy xuống.

Đại hán này là nhân vật thứ ba trong Ngũ Hồ Môn, một tay trợ thủ rất đắc lực của Phụng Thiên Nam. Những người ở Trấn Phật Sơn đều sợ hấn một vảnh. Bây giờ hấn như người bị treo trên tường nhà, lên không được xuống cũng không xong, coi rất hoang mang.

Hồ Phỉ kéo vạt áo Phụng Nhất Minh đánh roac một miếng, da bụng hở ra. Chàng cầm thanh đao nhìn mọi người ở trong điện hô lớn :

-Gã có ăn thịt phụng hoàng hay không, các vị cứ mở mắt ra mà coi cho rõ, đừng bảo ta đổ oan cho người ngay.

Bốn năm người ăn mặc như kiêu hương thân đứng bên đều khuyển giải, nói :

-Xin hảo hán gia hãy nương tay, Nếu mổ bụng y thì người chết không thể sống lại được.

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

-Bọn người này úp úp mở mở, chắc cũng cùng một phe với Phụng Thiên Nam.

Chàng tức giận quát hỏi :

-Chung Tứ Tẩu mổ bụng thằng nhỏ sao các vị không khuyển can ? Chỉ con em nhà giàu mới đáng tiền còn con kẻ nghèo cũng không phải là mạng người hay sao?

Các vị hãy về đi. Mỗi vị bắt một đứa con đưa đến đây. Nếu ai không chịu đưa đến, ta sẽ thân hành tới nơi tìm kiếm. Thịt phụng hoàng của ta nếu không phải gã ăn vụng thì là con các vị ăn rồi. Ta sẽ mổ bụng từng người một để điều tra cho ra vụ này.

oOo